

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. Пещера, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕЩЕРА, IV НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ели Ас. Каменова

при участието на секретаря Тодорка Т. Даракчиева
като разгледа докладваното от Ели Ас. Каменова Административно
наказателно дело № 20245240200002 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от С. В. А., ЕГН: ***** от с. Исперихово, ул. ***** против Наказателно постановление № 13-2300564, издадено на 30.11.2023 г. от Директор на „Инспекция по труда“ гр. Пазарджик, с което за нарушение на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ му е наложена глоба в размер на 2000,00 лв.

Жалбоподателят в жалбата атакува наказателното постановление като неправилно и незаконосъобразно и прави искане за неговата отмяна. Излага доводи, че в случая не се касае за трудово правоотношение, а за гражданско, доколкото сочи, че е сключил граждански договор със С. Н. за извършване на СМР. Сочи, че декларацията по чл. 402 от КТ не представлява абсолютно доказателство за наличието на трудово правоотношение.

На следващо място твърди, че е налице допуснато процесуално нарушение от страна на АНО, доколкото има разминаване между цифровата правна квалификация на нарушението и словесното му описание.

Сочи, че административно-наказателното производство е опорочено и поради това, че в хода на проверката е получил призовка в качеството на ЕТ,

а впоследствие му е наложена глоба като физическо лице, като счита, че това е нарушило правото му на защита с оглед неяснотата в какво качество е санкциониран.

Алтернативно моли съда в случай на потвърждение на наказателното постановление, размерът на наложеното му наказание глоба да бъде намален до предвидения в закона минимум.

В съдебно заседание чрез процесуалния си представител - адв. М., оспорва вмененото му нарушение. Ангажира доказателства и излага доводи за отмяна на НП. Претендира разноски съобразно представен списък.

Въззиваемата страна – Директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Пазарджик, чрез юрк. Сиракова, моли съда да потвърди обжалваното наказателно постановление като правилно и законосъобразно, като излага подробни аргументи в тази насока. Претендира присъждане на разноски за осъществена юрисконсултска защита и прави възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като взе предвид изложеното в жалбата и след като анализира събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа:

На 09.08.2023 г. в гр. Пещера свидетелите – А. Г. и С. Г. – служители в Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Пазарджик, се придвижвали със служебния автомобил, когато забелязали, че се извършват СМР на покрив на кооперация, намираща се на *****, като лицата на покрива не използвали лични предпазни средства – каски. Това наложило А. Г. и С. Г. да паркират автомобила и да започнат проверка. На място установили, че жалбоподателят С. А. организира цялата ремонтна дейност на покрива на кооперацията и че същият има сключен договор за извършване на СМР с управителя на кооперацията на бл. 8 на ***** – свид. И А. В хода на проверката проверяващите установили, че на обекта като „общ работник“ работи свид. С. Х. Н., който бил облечен в работни дрехи /нефирмени/. На Н. била представена декларация по чл. 402 от КТ, в която да декларира писмено обстоятелствата, свързани с трудовото право. При попълване на декларацията в графата „Работещ в“ С. А. казал на С. Н. и на другите лица, работещи на обекта, да посочат, че работят в ЕТ-С. 2227, тъй като имал фирма на негово име. В попълнената от Н. декларация същият декларирали елементи на трудово

правоотношение, а именно, че работи за „ЕТ С. 2227“ от 07.08.2023 г. като общ работник с работно време от 08:00 ч. до 17:00 ч. и почивка от 12:00 ч. до 13:00 ч. и трудово възнаграждение в размер на 70 лв.

Н а проверката, освен това лице, били установени още 4 лица, които полагали труд на горепосочения обект като общи работници, като същите попълнили декларации по чл. 402 от КТ и впоследствие бил съставен констативен протокол от проверяващите.

След извършване на проверката на място на С. А., в качеството му на ЕТ „С. 2227 – С. А.“, била връчена призовка с указания да предостави данни за начина, по който е уредил отношенията си с наети от него лица, предоставящи му работната си сила за извършваната дейност на обекта.

По-късно през същия ден със свид. Г. се свързала по телефона жена, която се представила за счетоводител на жалбоподателя С. А., и която заявила, че фирмата на С. А. никога не е упражнявала дейност.

Със заявление от 16.08.2023 г., подадено до ДИТ Пазарджик, жалбоподателят С. А. уведомил инспекцията, че във връзка с връчената му призовка от 09.08.2023 г. фирмата ЕТ „С. 2227-С. Атансов“ е негова, но от откриването ѝ не е осъществявала дейност.

Нарушението, за което е издадено обжалваното НП, било констатирано на 16.08.2023 г. в ДИТ Пазарджик, когато при извършения преглед на документацията на жалбоподателя било установено, че не е представен писмен трудов договор, сключен между него и С. Х. Н., нито едnodневен договор. Представен бил граждански договор, който служителите не приложили към материалите по преписката, тъй като не бил надлежно оформен – липсвали основни реквизити и подпис на „възложител“.

По преписката бил представен и Договор за извършване на СМР от 07.08.2023 г., сключен между свид. ИРА в качеството му на домоуправител на етажната собственост на адрес гр. Пещера, *****, блок 8, и С. А. за извършване на СМР на покрива на сградата на блок 8.

От извършената справка в Информационната система на ИА "ГИТ"-Регистър на уведомления за трудови договори, не били открити данни за подадени уведомления за сключен трудов договор между С. А. и С. Н..

Проверяващите преценили, че извършеното от А. съставлявало нарушение на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Резултатите от проверката били удостоверени в изготвен Протокол за извършена проверка с № ПР2330297 от 16.08.2023 г. На осн. чл. 404, ал.1 от КТ били дадени и съответни задължителни предписания. На същата дата бил съставен и АУАН № 13-2300564 за нарушение на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ от служителя в ДИТ – Пазарджик - А. Н. Г. в присъствието на извършилия на място проверка служител С. Г. Г.. Препис от АУАН бил връчен лично на жалбоподателя А. срещу подпис, надлежно удостоверено с разписка от датата на съставяне на АУАН.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН жалб. А. депозирал възражение с вх. № 23098565 от 21.08.2023 г. срещу съставения му АУАН до административно-наказващия орган, в което посочил, че лицата не са негови работници, а всеки работи поотделно и приложил 5 бр. договори за извършване на СМР, сключени между домоуправителя И А и всеки един от работниците, в това число и С. Н..

Впоследствие въз основа на акта било издадено и обжалваното НП, с което на жалбоподателя за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ, била наложена „глоба“ в размер на 2000,00 лв.

Описаната фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от събраните по делото гласни доказателства - показанията на свидетелите: А. Н. Г., С. Г. Г., С. Х. Н. и ИРА както и от писмените доказателства, приложени към административно-наказателната преписка и представени в съдебно заседание, надлежно приобщени към доказателствения материал по делото. Съдът намира показанията на свидетелите за последователни, обективни и логични, без съществени противоречия помежду им, поради което ги кредитира.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН пред компетентния съд и от лице, активно легитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност на НП.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:

При съставянето на АУАН не са налице процесуални нарушения, както и посочената в него фактическа обстановка, не се опровергава от събраните доказателства. Актът е съставен от инспектор А. Г., която с оглед заеманата длъжност и разпоредбата на чл. 416, ал.1 от КТ във вр. с чл. 21, ал. 1 във вр. чл. 23, ал. 1, т. 3 от Устройствения правилник на ИА „Главна инспекция по труда“, има право да съставя АУАН при констатиране на нарушения на трудовото законодателство. Актосъставителят при изпълнение на служебните си задължения е установил нарушението на разпоредбите на КТ от страна на жалбоподателя и е съставил АУАН съгласно изискванията за това. Атакуваното НП е издадено Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Пазарджик, в изпълнение правомощията му произтичащи от Заповед № 3-0693/25.08.2022 г., издадена от Изпълнителни директор на ИА „Главна инспекция по труда“. С оглед изложеното съдът намира, че съставеният АУАН и обжалваното НП отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи притежаващи нужните правомощия за тези действия произтичащи от КТ.

Актът е съставен в присъствието на жалбоподателя, който се е запознал с неговото съдържание, не е направил вписвания в предвиденото място в АУАН за вписване на обяснения и възражения. Актът е подписан от всички лица посочени в него, като е връчен и препис от него на жалбоподателя веднага след съставянето му. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл. 57 от ЗАНН и в него не съществуват пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя. Спазени са и сроковете по чл. 34 ЗАНН.

По същество на извършеното нарушение, съдът констатира следното:

Разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ предвижда, че трудовият договор се сключва в писмена форма, а според чл. 1, ал. 2 КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения.

Въз основа на събраните по делото доказателства по категоричен и безспорен начин се установява, че към 09.08.2023 г. С. Х. Н. е полагал труд като общ работник, без с него да е сключен трудов договор. Горното е в пълна корелация с писмените и гласни доказателства, приобщени по делото.

От приетата като писмено доказателство по делото справка Регистър на уведомления за трудови договори в информационната система на

Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ се установява, че за лицето С. Х. Н. с ЕГН: *****, няма сключен трудов договор – обстоятелство, което не е спорно по делото.

В случая отношенията между жалбоподателя и С. Н. се явяват трудови правоотношения съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ, които следва да бъдат уредени със сключване на трудов договор. По своето естество трудовият договор предполага престирането на работна сила при упражняването на конкретна трудова функция с уговорени съществени елементи: работно време, работно място, характер на извършваната работа /трудова функция/, трудово възнаграждение. Тези признаци, определящи трудовото правоотношение, са установени от контролния орган, както и от показанията на самия работник – С. Н.. Свид. Н. потвърди, че е работил на обекта като общ работник с дневна надница в размер на 70 лв., като е имал сключен граждански договор със С. А.. Н. посочи, че работата на обекта е била разпределяна и контролирана от жалбоподателя А., като работното му време е било до 12-13 ч., тъй като след това ставало много горещо.

Обстоятелството, че свид. С. Н. е прстирал труд в полза на жалб. А. се потвърждава и от показанията на служителите на Дирекция „Инспекция по труда“ Пазарджик – А. Г. и С. Г., които лично са възприели Н. да работи на покрива на блок 8 на *. Описаните по-горе условия на труд, които се установяват от показанията на свид. Н., естеството и организацията на възложената работа недвусмислено показват, че в процесния ден наетото лице е прстирало работна сила при съществуване на типичните за трудовото правоотношение елементи, подчинявайки се на въведен от работодателя режим на работа, с оглед на което следва да се приеме, че са налице всички елементи за определяне на правоотношението като трудово. Обстоятелството, което се установи в хода на съдебното следствие пред настоящата инстанция, а именно, че Н. е работил на покрива до 12-13 ч. на обяд не променя характера на прстирания от него труд. Установи се, че причина за това са били метеорологичните условия и невъзможността да се работи по обяд поради прекалено високите температури, като намаленото работно време е не е било по преценка на С. Н., а е било предварително съгласувано със С. А., който е разпределял работата на обекта.

Неоснователни са възраженията от страна на жалбоподателя, изложени в

жалбата до съда, че отношенията между С. А. и С. Н. не са трудовоправни, предвид че са уредени с подписан между тях граждански договор.

Действително по делото е представен граждански договор № 3/07.08.2023 г. /л. 28/, но същият не е надлежно оформен и попълнен – липсват данни кой е възложител, липсва и подпис на възложител. По този начин и доколкото едната страна по договора липсва изцяло не може да се приеме, че е възникнало договорно правоотношение. Тук е мястото да се отбележи, че съдът не кредитира показанията на свидетеля Н. в частта, в която посочва, че е подписал граждански договор с фирмата на С. А., тъй като посоченият договор не съдържа данни за възложител, поради което няма как свидетелят да е възприел, че подписаният от него договор е сключен именно с фирмата на жалбоподателя.

Но дори и между страните да беше подписан валиден граждански договор, това нямаше да промени изводът, че по характер възникналите отношения по престиране на работна сила, са били трудови.

При преценката на естеството на договорните отношения следва да се държи сметка за действителното съдържание на уговорките между страните и техните съществени елементи, които ги отличават от другите видове правоотношения. Трудовите и облигационните правоотношения се характеризират с различни права и задължения на страните по тях. Основната разлика между трудовия договор и договора за изработка/услуга се състои в елементите: работно време, работно място и задължение за спазване на определена трудова дисциплина, както и в йерархическата зависимост на работника при трудов договор, докато при договора за изработка/услуга изпълнителят е независим от насрещната страна при осъществяване на уговорения резултат. Целта на сключване на гражданския договор е извършване на дадена работа, която трябва да е определена по съдържание и обем и да отговаря на конкретни критерии за качествено изпълнение. По силата на трудовия договор едно физическо лице предоставя работната си сила за изпълнение на даден вид работа, като се намира под контрол на работодателя - за него важат трудовата дисциплина, работното време и др. От друга страна изпълнителят на граждански договор е самостоятелен и независим от работодателя, от него се очаква уговореният резултат да бъде изпълнен в уговорения срок и съгласно изискванията, на които трябва да

отговаря, като съществената разлика е, че изпълнителят не зависи от възложителя по отношение, касаещо начин на извършване на работата, работно време, трудова дисциплина. Трудовият договор включва предоставяне на работната сила при упражняване на конкретна трудова функция с уговорени съществени елементи: работно време, работно място, характер на извършваната работа /трудова функция/, трудово възнаграждение.

Предвид гореизложеното, дори и да беше представен подписан граждански договор, съдът отново нямаше да го кредитира, тъй като, както от показанията на служителите Г. и Г., така и от показанията на свид. Н. се установява, че лицето е престирило работна сила с фиксирано работно време и почивни дни, размер и периодичност на получаваното трудово възнаграждение, контрол върху извършваната работа.

Съдът не кредитира и представеният от жалбоподателя с възражение с вх. № 23098565 от 21.08.2023 г. договор за извършване на СМР, сключен между И А и С. Н.. В разпита си като свидетел И А категорично отрече подписът, положен под неговото име, да е негов, категорично отрече и да е сключвал отделни договори с работниците, доведени и организирани от жалбоподателя А.. Свидетелят потвърди, че е сключил договор за ремонт на покрива единствено с жалбоподателя, който от своя страна наел петима работници, които да го извършат. В показанията си свид. Н. също отрече да е подписвал предявения му договор. Предвид показанията на свидетелите съдът счете, че процесният договор е съставен единствено с цел да се избегне административно-наказателната отговорност от страна на жалбоподателя и не отразява действителната воля на лицата, от които е придадено вид, че изхожда.

При анализа на събраните по делото доказателства настоящият състав на съда намира, че възникналото между страните правоотношение е трудово по своя характер, тъй като с него е уговорена престация на работна сила, а не продукт от нея. С. Х. Н. е извършвал конкретна строителна дейност на обекта с материали на работодателя, при определени от него часове на работа и предварително договорено възнаграждение за положения труд, което се е изплащало от работодателя ежедневно. Така описаните условия на труд, естеството и организацията на възложената работа недвусмислено показват,

че за посочения период лицето не е било ангажирано с предоставянето на характерния за гражданските договори уговорен краен резултат, а е престирило работна сила при съществуване на типичните за трудовото правоотношение елементи, подчинявайки се на въведен от работодателя режим на работа. Спазването на установено работно време са проявления на трудовата дисциплина и говорят за известна подчиненост и зависимост, с оглед на което следва да се приеме, че са налице всички елементи за определяне на правоотношението като трудово, а не като гражданско. Обстоятелството, че извършваната работа е срочна и няма поС.ен характер не изключва трудовия характер на възложените функции. Трудов договор може да се сключва и за определен срок или до завършване на определена работа по аргумент от чл. 68, ал. 1, т. 1 и 2 от КТ.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението на пълномощника на жалбоподателя, че е налице нарушение в развитото се административно-наказателно производство, тъй като жалбоподателят получил призовка да се яви в ДИТ – Пазарджик като едноличен търговец, както и че С. Н. е договарял с ЕТ, а не с физическото лице, поради което следвало да се наложи имуществена санкция на фирмата, а не глоба на физическото лице.

Действително, след извършване на проверката на 09.08.2023 г., актосъставителят А. Г. е връчила на жалбоподателя призовка, адресирана до ЕТ „С. 2227 – С. А.“ за явяване на 16.08.2023 г. в ДИТ – Пазарджик и представяне на документи. Но както се установи от показанията на актосъставителя, същата е оформила призовката по този начин, защото самият С. А. по време на проверката казал пред нея и свид. Г., че има фирма с наименование - ЕТ „С. 2227 – С. А.“. По-късно в хода на проверката се установило посредством телефонен разговор със счетоводителя на С. А. и заявление до ДИТ-Пазарджик от самия С. А., че посочената фирма никога не е осъществявала дейност. Това наложило актът за установяване на административно нарушение, а впоследствие и наказателното постановление, да бъдат издадени срещу физическото лице С. А.. В тази връзка не се споделя и доводът на пълномощника, че С. Н. е договарял с фирмата, а не с физическото лице. Самият Н. в показанията си беше доста неубедителен, доколкото не си спомняше нито кога, нито по какъв начин е разбрал, че работи за ЕТ на С. А.. Същият посочи, единствено, че е сключил граждански

договор с фирмата на жалбоподателя – обстоятелство, което съдът не кредитира, доколкото такава не е посочена в представения по делото договор, а и очевидно не съответства на обективната действителност, доколкото и самият жалбоподател сочи в заявлението си до ДИТ, че фирмата му ЕТ „С. 2227-С. А.“ реално не функционира.

Предвид изложеното дотук и събраните данни в хода на проверката, съдът намира, че съвсем законосъобразно е ангажирана отговорността на физическото лице С. А., действащ в качеството му на работодател, а не на фирмата му, доколкото се установи и от показанията на свидетелите, и от приложения по делото договор за извършване на СМР между И А и С. А., че именно жалбоподателят в качеството му на физическо лице е приел да извърши ремонтна дейност на покрива на кооперацията и в това си качество е наел С. Н. и му е възложил да изпълнява функции, които са били трудови по своя характер.

Съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. Нормата на чл. 61, ал. 1 от КТ изисква трудовият договор между работника и работодателя да бъде сключен преди постъпването на работа, като чл. 62, ал. 1 от КТ предвижда, че трудовият договор се сключва в писмена форма. С оглед на изложеното следва да се приеме, че липсата на сключен трудов договор между наказаното дружество и наетото лице правилно е квалифицирано като нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ и законосъобразно е била ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя. В този смисъл неоснователно се явява и възражението, направено в депозираната пред съда въззивна жалба, че в АУАН и НП е дадена неправилна правна квалификация на нарушението, вменено в отговорност на санкционираното лице. От систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 61, ал. 1 от КТ и чл. 62, ал. 1 от КТ следва, че нормата на чл. 61, ал. 1 от КТ намира приложение, когато между работодателя и работника *има сключен трудов договор в писмена форма, но това е сторено несвоевременно*, след като работникът вече е започнал да престои работна сила при работодателя, докато разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ обхваща случаите, когато работникът е приет на работа, *но между страните изобщо не е сключен трудов договор*. Както вече бе изяснено подробно, в процесния случай между жалбоподателя А. и свид. С. Н. въобще не е сключван трудов договор.

Сключването на трудов договор като основен правен институт в областта на трудовото право и стриктното спазване на изискванията за неговите форма и съдържание са допълнителна гаранция за зачитане правата и интересите на работника, поради което е въведено изключение от общото правило, уредено в разпоредбата на чл. 415в от КТ за по - лека наказуемост на тези нарушения, които са отстранени незабавно и от които не са настъпили вреди за работника, като е посочено, че нарушенията по чл. 61, ал.1, чл. 62, ал.1 и ал.3 и чл. 63, ал.1 и ал.2 от КТ не са маловажни. По този начин законодателно е ограничена възможността за такива нарушения, дори при наличие на предпоставките на чл. 415 в ал. 1 от КТ, да бъде прилагана смекчена административно-наказателна отговорност.

Макар разпоредбата на чл. 415в ал. 2 от КТ да ограничава приложението на ал. 1 от същия текст по отношения на определени нарушения, не изключва възможността за прилагане разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, стига да са налице основания за това. Според ТР № 1/2007 г. на ОСНК, ВКС - всякога когато решаващият съд констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление, поради противоречието му със закона. Обсъжданото нарушение в случая не може да бъде квалифицирано като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, тъй като така установеното деяние не разкрива по-ниска степен на обществена опасност от тази на нарушенията от същия вид.

По отношение на размера на наказанието нормата на чл. 414, ал. 3 КТ предвижда, че работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение. В процесния случай, финансовата санкция е законово определена над минималния размер, а именно – 2000,00 лева. Настоящата инстанция намира, че доколкото нарушението е първо за жалбоподателя, предвид липсата на данни за наличие на предходни нарушения на трудовото законодателство с влезли в сила наказателни постановления, то така наложеното наказание се явява завишено. Съдът счита, че целите на наказанието, предвидени в разпоредбата на чл. 12 от ЗАНН, ще бъдат постигнати и посредством наказание, наложено на

жалбоподателя в минимален размер от 1500,00 лв., поради което прецени, че следва да измени НП като намали размера на наложеното административно наказание „глоба“ от 2000,00 лв. на 1500,00 лв.

При извършената служебната проверка съдът не констатира допуснати в хода на административно-наказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила, които да налагат отмяна на наказателното постановление. По изложените д о т у к съображения обжалваното постановление се явява обосновано и законосъобразно и като такова следва да бъде изменено единствено по отношение на размера на наложената на жалбоподателя санкция.

При този изход на спора на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН във вр. с чл. 27, ал. 1 от ЗПП във вр. с чл. 27е от НЗПП право на възнаграждение има въззиваемата страна, която е представлявана от юрисконсулт и е направила своевременно искане за присъждането им. Същото следва да бъде определено от съда съобразно нормата на чл. 27е от Наредба за правната помощ в размер между 80 лева и 120 лева. Съдът намира, че справедливият размер на дължимото юрисконсултско възнаграждение, който следва да се присъди възлиза на 80,00 лв., като, за да определи размерът, съобрази вида на оказаната юрисконсултска защита и съдействие, изразила се в процесуално представителство в едно съдебно заседание и сравнително ниската фактическа и правна сложност на делото.

По аргумент от чл. 63д, ал. 4 ЗАНН разноските следва да се присъдят в полза на учредението, чиито орган е издал наказателното постановление, като в случая това се явява Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“.

Макар и да е направено искане от страна на пълномощника на жалбоподателя за присъждане на разноси, настоящият съдебен състав намира, че при изменение на наказателното постановление по отношение на размера на санкцията, както е в процесния случай, в полза на жалбоподателя не следва да се присъждат разноси по съразмерност. По отношение на правото на разноси в административно-наказателните производства разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН препраща към АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт,

държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В случая обаче изходът от процесния спор не е отмяна на обжалваното НП, а единствено изменение в частта на същото, касаеща размерът на наложеното наказание, като съдът приема, че е налице извършено административно нарушение. Доколкото административно-наказателното производство по своята същност се доближава най-много до наказателното производство, то в случая напълно приложима би била аналогията с присъждането на разноски в наказателното производство, където разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК предвижда, че ако подсъдимият бъде признат за виновен, съдът го осъжда да заплати разноските по делото. В случаите, в които въззивният съд изменя първоинстанционна присъда, с която обвиняем е признат за виновен, само в частта за вида или размера на наложеното наказание, в полза на обвиняемия не се присъждат разноски по съразмерност. Така направената аналогия с наказателния процес наред с разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК, която предвижда разноски в полза на жалбоподателя единствено при отмяна на административния акт или на отказа да бъде издаден такъв, навеждат на извода, че когато съдът признае нарушителят за виновен, но измени единствено размерът на наложената от административно-наказващия орган санкция, на жалбоподателя не се дължи присъждане на разноски по съразмерност. В подкрепа на този извод са и Определение № 10316/24.11.2023 г. по адм.д. № 10493/2023 г. по описа на АССГ и Определение № 2369/01.04.2021 г. по адм.д. № 2503/2021 г. по описа на АССГ.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 4 от ЗАНН Районен съд - Пещера

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 13-2300564, издадено на 30.11.2023 г. от Директор на „Инспекция по труда“ гр. Пазарджик, с което на С. В. А., ЕГН *****, с адрес: с. Исперихово, ул. ***** за нарушение на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ, му е наложена глоба в размер на 2000,00 лв.,

като **НАМАЛЯВА** размера на наложеното на С. В. А., ЕГН *****, административно наказание „глоба“ от 2000,00 лв. на 1500,00 лв. (хиляда и петстотин лева).

ОСЪЖДА С. В. А., ЕГН *****, с адрес: с. Исперихово, ул. ***** да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ гр. София сумата в размер на 80,00 лв. (осемдесет лева), представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението може да се обжалва пред Административен съд - Пазарджик в 14 - дневен срок от съобщението за изготвянето му по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Пещера: _____